


## MỤC MỤC

LỜI TỰA.....	10
ĐỈNH TUYẾT .....	13
Chương 1. VẺ ĐẸP CỦA NHỮNG CƠN ĐAU .....	19
Xé kén .....	21
“Bạn đường” .....	33
Mắt bão trong tâm.....	62
Khởi hành .....	89
Chương 2. NGƯỠNG.....	103
Tan vỡ.....	104
Pheri Bhetaula! - Hẹn gặp lại!.....	122
Mảnh vỡ vẫn ở đó... ..	125
... Và sự hồi sinh .....	133
Chương 3. CUNG ĐƯỜNG HY VỌNG .....	138
Một khe cửa hẹp! .....	140
Hơi thở của rừng.....	149
Linh hồn của núi .....	182
Vùng đất của sự lặng im.....	189
Chương 4. NHỮNG “CƠN BÃO TRẮNG” .....	204
Sóng ngầm sông băng .....	205
Cuộc chiến Khumbu.....	237
Gõ cửa bầu trời .....	265
Chương 5. DỐC ĐỨNG .....	278
“Giành giật” ước mơ .....	279

Rơi vào thình không.....	291
Những bàn tay trong cơn bão .....	301
Chương 6. THÊM 1%.....	313
Cuối mùa.....	314
1% quyết định.....	319
Đặt xuống!.....	332
Chương 7. ĐỈNH TUYẾT VĨNH CỬU.....	348
Everest chưa thành.....	349
Khoảng lặng .....	355
Tiếng gọi của bình minh .....	360
Chương 8. ƯỚC MƠ VIẾT TIẾP .....	365
Những ngọn núi tuyết.....	366
Phía sau rục rỡ .....	385
Hành trang leo núi tuyết.....	394
Và núi đã gọi tên tôi... ..	398



*Đỉnh Tuyết vĩnh cửu không dành cho những  
kẻ mơ mộng - nó thuộc về những trái tim quả cảm,  
không khuất phục của những con người tin rằng giá trị  
thật sự chỉ có thể tìm thấy ở nơi khắc nghiệt nhất trong  
chính bản thân mình!*

# ĐỈNH TUYẾT

22 tháng 5 năm 2023.

## ***Ngày trở lại...***

Những mảng màu rực rỡ của khu vực trại nền lùi xa tầm mắt, màu trắng xám của các vách núi dần dần hiện ra khi máy bay cất cánh rời mặt đất. Chút hy vọng đan xen cùng chuỗi ngồn ngang giảng trong lòng tôi một mạng lưới cảm xúc lạ lẫm.

Hai tuần tang lễ của bố tôi trôi qua như một giấc mộng du. Tôi không cần bất kỳ từ ngữ nào để tả sự mơ hồ đó, vì chính nó đã giúp tôi đối diện với hiện thực, chấp nhận rằng bố đã khép lại hành trình sống trọn vẹn và đến thế giới mới một cách bình thản. Tôi không nhớ tường tận mình đã trải qua những ngày tháng ấy như thế nào, chỉ biết rằng có những giây phút mọi thứ dường như ngừng lại, thời gian, không gian và cả ước mơ của chính bản thân tôi. Nhưng rồi, như một quy luật tất yếu, mọi thứ nhường chỗ cho cuộc sống tiếp diễn. Một lực đẩy vô hình nào đó từ trong huyết quản thôi thúc tôi quyết định phải hoàn thành nốt điều còn dang dang dở.

## Đỉnh tuyết

Có người nói tôi thật ương bướng, cứng đầu, rằng việc ấy chẳng khác nào tự làm khổ mình, nhưng chỉ tôi mới biết nếu không tự mình kết thúc câu chuyện, tôi sẽ sống trong sự đau đầu, khắc khoải mãi không nguôi.

Mới nửa tháng trước đây thôi, trực thăng đưa tôi rời khỏi Everest trong hoàn cảnh mọi thứ đã chấm dứt. Nhưng giây phút này đây, tôi lại một lần nữa đặt chân trở lại Everest. Đúng! Tôi đã trở lại với một tia hy vọng le lói trong tim. Sau tất cả những gì đã trải qua, liệu ông trời có dành cho tôi một cơ hội nhỏ nhoi nào, cho dù tôi biết nó đang dần trở nên mong manh và cạn kiệt hơn bao giờ hết.

Gặp lại Nhiên ở High Camp 2, sự sốt ruột và lo lắng bủa vây trong lòng tôi bởi hiện tại đã là cuối mùa leo, thời tiết đã không còn lý tưởng. Ngồi thừ trước cửa lều trại 2, tôi không nhớ mình đã ngược nhìn lên đỉnh tuyết - ngưỡng vọng mà tôi phải đánh đổi những cái giá quá đắt để theo đuổi - bao nhiêu lần trong ngày. Xa xa là Camp 3. Trên nền tuyết trắng đến chói mắt, những đốm người li ti, bé tẹo đang từng bước di chuyển về phía đỉnh. Để đến được Camp 3, tôi phải vượt qua một vách băng dựng đứng kéo dài từ đầu High Camp 2, dốc ngược lên tới sườn núi - mặt Lhoste Face.

Lần trở lại này, sau khi nếm đủ mùi vị của những gian nan khắc nghiệt từ khách quan đến chủ quan, tôi chỉ muốn nhanh chóng được khoác lên mình down suit (trang phục

## THANH BÌNH

giữ ấm chuyên dụng dành cho việc leo núi tuyết), với giày đinh móc để được đặt từng bước chân trên mặt tuyết dày, tay được nắm lấy những sợi dây leo, dù biết rằng sợi dây ấy cũng mong manh như sinh tử vô thường.



Và rồi, tôi cũng đã chính thức viết tiếp đoạn hành trình dang dở cho ước mơ đặt chân lên đỉnh tuyết.

Khởi đầu không có gì trở ngại. Sau khi vượt qua vách băng dựng đứng ngay chân Trại 3, tôi hí hoáy rút điện thoại ra chụp một kiểu ảnh làm kỷ niệm, vì suốt chặng đường vừa qua, tôi không có cơ hội để ghi lại hình ảnh của chính mình. Nhiên, với thái độ của một người dẫn đường nghiêm khắc, đã lên tiếng nhắc nhở tôi tập trung vào việc di chuyển, bởi chúng tôi không có nhiều thời gian.

Tôi cất điện thoại rồi bước tiếp. Trong tầm mắt tôi là một nhóm các nhà thám hiểm đang ngồi nghỉ ngơi và nạp năng lượng. Tôi hí hục bước rất nhanh về phía trước như thể chân được gắn động cơ bên trong, thản nhiên lướt qua họ mà không có bất cứ thắc mắc nào. Cho đến khi đứng ở lưng chừng dốc núi, khi mà năng lượng cạn kiệt, tôi mới chợt nhận ra rằng đáng lý khi này mình cũng cần phải dừng lại và ăn chút gì đấy, bởi đó là vị trí mà những nhà thám hiểm dừng lại chuẩn bị cho việc chinh phục con dốc đứng tới 60 độ ngay trước mặt.

## Đỉnh tuyết

Khi chân không thể nâng nổi nữa, tôi ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy trước mặt là một khoảng trời trắng xóa. Kipa nói với tôi rằng sắp đến nơi rồi, chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa. Nhưng trước mắt tôi, không có bất kỳ hình ảnh hay dấu hiệu nào của Trại 3 hiện ra, chỉ có những cơn gió đang kéo đến thổi tuyết bay mù mịt, trời bỗng tối sầm lại.

Mệt, mệt quá!

Cứ một bước tiến lại một bước dừng.

“Chưa lúc nào mình thấy mệt như lúc này!” Tôi nghĩ thầm, bắt đầu hối hận vì sáng nay không ăn gì, và vừa nãy cũng đã bỏ qua cơ hội để được ngồi xuống nạp năng lượng.

Lúc 11 giờ trưa, Kipa mang sang lều một đĩa cơm, tôi chỉ nhai trệu trạo được vài miếng rồi không thể nuốt tiếp. Lẽ ra, dù biết nó có khó nuốt đến thế nào, tôi vẫn phải cố gắng ăn thêm chút nữa. Trên đời này có rất nhiều việc chúng ta biết rất rõ nên làm và phải làm gì nhưng lại chẳng chịu làm theo lý trí mách bảo. Đã bao lần ta tự trách mình sao không cố thêm chút nữa cho tới khi mọi sự đã rồi; song, ngay cả khi đã biết trước rằng hậu quả sẽ phải đối mặt là gì, chúng ta vẫn hành động theo sự chi phối của cảm xúc. Cuộc chiến với chính bản thân mình chưa bao giờ là dễ dàng cả! Ngay lúc này đây, tôi thực sự hiểu kỹ luật có giá trị đến thế nào.

Trên con dốc đứng thẳng tưng này, tư thế nghỉ ngơi duy nhất là ngồi xổm, chân bấu xuống mặt băng chứ chẳng

## THANH BÌNH

thể nào đặt mông xuống được. Vừa nhọc nhằn nhấc cái chân tê cứng tưởng như nặng đến cả trăm cân, tôi vừa lần tìm đồ ăn trong túi áo. Chỉ có một thanh chocolate nhỏ. Tôi quỳ xuống mặt băng lạnh cóng, vội vàng tháo bao tay để bóc vỏ. Cái lạnh tê tái xộc thẳng vào từng khớp xương cùng với dấu hiệu báo động năng lượng cạn kiệt ập tới ngay lập tức. Đưa thanh chocolate vào miệng, tôi cũng không rõ mình có thực sự cảm nhận được mùi vị của nó hay không, nhưng đó là nguồn năng lượng tiếp sức cho tôi.

“Phải đi tiếp thôi!” Một tiếng thì thầm vọng ra từ lý trí. Tôi đứng dậy và tiếp tục từng bước nặng nhọc, thở hổn hển không ngừng. Phía xa, Trại 3 lờ mờ hiện ra trong một màu thủy tinh vàng vọt. Vào lúc cả người tôi đổ vật xuống cái lều ở Trại 3, gió thổi tuyết tung trời. Một cơn bão trắng ập tới như lời chào đón dành riêng cho tôi.

Trong những khoảnh khắc đôi bàn chân như đã tách rời khỏi cơ thể, toàn thân mỏi nhừ và mệt lả, một lần nữa cơn đau tua lại trong tâm trí tôi những thước phim của hành trình này, nhắc nhở tôi về ước mơ, ngưỡng vọng của bản thân mình.

Và sau tất cả, sự tái sinh lần nữa nhú mầm.

